

ABC-Klubbens nya uppdrag

Långt borta i en liten stad bodde Asta, Bea och Cesar.

De var bästa vänner. (Därför kallade de sig för ABC-klubben.)

ABC-klubben hade löst många mysterium förut. Som till exempel nyckeln till den försvunna skatten.

Just nu var det en varm juninatt. Asta, Bea och Cesar låg och sov.

Hemma hos Cesar var det lugnt och han sov gott.

Han drömde om att han låg på en strand och solade.

Men plötsligt så kände han en blöt näsa som

puttade på hans ben. Cesar ryckte till och vaknade genast med ett stort skrik.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!! ropade Cesar av skräck.

- Oj förlåt! Det var verkligen inte meningen att skrämma dig, sa en svart-brun liten schäferhund.

Cesar hade knappt några ord att säga.

- V.. v.. vaaa? Vad gör du här, vem är du och hur kan en hund prata? undrade Cesar, både fundersam och rädd.

- Hej! Jag heter Rocky och jag jobbar med agenterna, sa hunden Rocky.

Cesar satt bara helt still i sin säng och väntade på att Rocky skulle säga något mer.

- Agenterna har byggt ett halsband till mig för att jag ska kunna prata med människor, fortsatte Rocky.

- Allt jag tänker säger mitt halsband åt mig.

-Wow! Hur kunde de bygga ett sånt där coolt halsband? frågade Cesar.

- Vi har ett stort labb i agenthuset, där Louise jobbar med att göra bland annat botemedel, experimentera och annat, sa Rocky.

- Då gjorde hon det här halsbandet till mig, fortsatte han.

- Hon måste verkligen vara duktig på sitt jobb, sa Cesar.

- Ja! Hon har utbildat sig i många år, precis som vi agenter, svarade Rocky.

- Men huvudsaken varför jag kom hit var för att min chef Alexandra skickade hit mig.

- Varför då? Har jag gjort något olagligt? I så fall var det inte med flit, sa Cesar upphetsad.

- Nej, nej, det är nästan motsatsen till det, sa Rocky.
 - Me..men, svara Cesar fundersamt.
 - Varför har du annars kommit hit, sa Cesar sen.
 - Jo! Jag har kommit hit för att vi agenter har ett stort problem, sa Rocky.
 - Vad då för problem? svarade Cesar snabbt och ivrigt.
 - Det finns en skurk som kallar sig för Örnen och han är världens farligaste skurk, svara Rocky.
 - Vi har fångat Örnen många gånger och han har rymt många gånger, fortsatte Rocky.
 - Men hur har han rymt då,frågade Cesar.
 - Det är de vi inte vet än, sa Rocky.
 - Men hur fångade ni honom om han är så farlig? undrade Cesar.
 - Vi har speciella skydd så att inget kan hända oss, svara Rocky.
 - Men till huvudsaken igen. Vi fångade Örnen för inte så länge sedan och han rymde på nolltid, fortsatte Rocky.
 - Vi har listat ut att han har en ondskefull plan som är så farlig att hela världen kan gå under, sa Rocky tillslut.
 - Men vad ska ni ha mig till då, frågade Cesar.
 - Min chef Alexandra har en dator som är programmerad så att hon kan se alla barns egenskaper, ålder och så vidare, svarade Rocky.
 - Så hon har sett att du har två vänner som heter Asta och Bea.
 - Ja! Det stämmer, sa Cesar.
 - Hon har även sett att ni har löst många mysterier tillsammans och då passar ni perfekt som våra nya agenter i detta fallet om ni givetvis vill, sa Rocky medan han hoppades på ett positivt svar.
 - Skojar du! utbrast Cesar.
 - Nä, sa Rocky fundersamt.
 - Det här är på riktigt allvar, svarade Rocky sen.
 - Ja! Såklart att jag vill, vi älskar och lösa mysterier tillsammans, skrek Cesar snabbt.
 - Vad bra! Men Asta och Bea måste få veta först, svarade Rocky.
 - Ja, jag ska gå och säga.....
 - Men det är ju mitt i natten, kom Cesar på.
 - Ja, vi löser alla fall mitt i natten för att vi är hemliga agenter och det är mindre chans att någon ser oss, svarade Rocky.
 - Okej! Så vi ses här i natt, sa Cesar.
 - Ja! Ni kan få låna walkie-talkie av mig för att säga till Asta och Bea när vi ska gå till agenthuset, svarade Rocky.
 - Okej, tack! sa Cesar tacksamt.
- Rocky gav Cesar tre walkie-talkie och sa sen:
- När jag kommer i natt så säger du det i walkie-talkie till Asta och Bea.
 - Okej, sa Cesar.
- Rocky sprang i väg och försvann genom den gamla kattluckan som den förra ägaren haft.
- Cesar somnade om och drömde om att han var den bästa agenten i världen.

Nästa dag så slängde Cesar i sig sin frukost som hans mamma hade dukat fram på bordet.

Sen så sprang han till skolan där Asta och Bea stod och väntade som vanligt. Han berättade allt som hänt och gav Asta och Bea sina walkie-talkie som han fick av Rocky. Asta och Bea sa självklart ja till att lösa fallet med Örnén och båda två lovade att svara i walkie-talkien när Cesar anropade dem.

Tillslut ringde skolklockan. Asta, Bea och Cesar var tvungna att springa in.

De skyndade sig in och hängde av sig sina jackor.

Sen satte de sig på sina stolar och lyssnade på Olles genomgång.

Efter en lång dag var skolan äntligen slut och de sa hejdå till Olle.

Asta, Bea och Cesar höll varandra sällskap tills korsningen där de brukade gå åt olika håll. När de kom hem till sig så åt de middag och borstade tänderna.

Deras föräldrar sa godnatt till sina barn men Asta, Bea och Cesar låtsades som att dom sov.

När deras föräldrar hade gått ut ur deras rum så tände Cesar sin lampa och väntade på att Rocky skulle komma. Efter ungefär två minuter så rev något på Cesars rumsdörr. Cesar sprang och öppnade dörren. Rocky kom in i rummet och Cesar sprang och hämtade sin walkie-talkie.

- Hej! Du kan anropa Asta och Bea nu, sa Rocky till Cesar.

- Ja! Jag gör det med en gång.

Cesar höll in knappen på walkie-talkien och börja prata:

-Hej! Hör ni mig, sa Cesar i walkie-talkien.

Han upprepade dem en gång till ifall de inte hörde.

- Ja! Klart och tydligt, sa Asta med en gång.

- Japp, svarade Bea sen.

- Grymt! sa Cesar glatt och fortsatte: Kom till korsningen där vi brukar gå åt olika håll.

- Okej! svarade Asta och Bea nästan samtidigt.

- Bra! då säger vi så, vi ses, sa Cesar och la walkie-talkien i sin ficka.

Cesar tog tag i hans rumsdörr som stod på glänt och puttade den sedan framåt.

Rocky och Cesar smet försiktigt ut genom rumsdörren och stängde den tyst bakom sig. Cesar tog på sig skor och sedan gick de ut genom ytterdörren.

De sprang till korsningen, men när de kom fram så var bara Asta där.

- Hej Asta! Var är Bea? frågade Cesar.

- Jag vet faktiskt inte, svarade Asta.

- Vad konstigt! sa Cesar.

- Jag provar och ringer henne med walkie-talkien, sa Cesar sen.

- Ja! gör det, sa Asta.

Cesar ringde Bea och hon sa att hennes mamma stod utanför hennes rumsdörr och dammsög. Cesar svarade att hon skulle låtsas gå på toa och sen smita ut genom ytterdörren. Så hon provade.

Efter en liten stund så kom Bea springandes och Cesars plan verkade fungera. Tillsammans så sprang de till agenthuset.

När de var framme så kom de in i en mörk byggnad med massa coola saker. Bland annat vapen, hjälpmedel, ett laboratorium, massa datorer och mitt framför de satt Alexandra med en stor dator. Hon berättade om all information och andra viktiga saker.

Asta, Bea och Cesar fick till och med var sin väska med hjälpmedel och andra bra saker som nog skulle komma till användning. De fick varsin hörselsnäckla så att de kunde prata med Alexandra. Men det viktigast av allt var en röd liten skärm som Cesar fick och den spårade var Örnen befinner sig.

(Agenterna har lyckats sätta fast en spårare på örnen i ett tidigare fall som han inte märkt ännu.)

De tittade på den lilla GPS skärmen och en grön liten prick blinkade på ett stort hus som verkade vara i närheten.

Men då kom Cesar på en fråga till Alexandra.

- Just det! Rocky berättade bara att Örnen hade en ondskefull plan, vad är det för plan? frågade Cesar.

- Han har ett dödligt gift som snart kommer spridas över hela världen om vi inte hinner stoppa honom, svarade Alexandra.

- Vi fick också ett hot meddelande där det var en timer som räknar ner och när tiden tar slut så sprids giftet över hela världen, fortsatte Alexandra.

- Då måste vi skynda oss, sa Asta.

- Ja, vi har bara två timmar på oss, sa Alexandra stressat.

Asta, Bea och Cesar tackade Alexandra och begav sig iväg i riktning mot där den gröna lilla pricken visade. De sprang så fort de kunde för att inte slösa någon tid.

Tillslut så kom de fram till en stor, svart gammal lagerlokal som var helt övergiven.

Utanför stod en vit, rostig och bucklig skåpbil parkerad.

Bea tog kort med en iPad de fick med i en väska och skickade till Alexandra så att hon kunde kolla ifall regnumret var en viktig ledtråd.

De gick in i lagerlokalen och dörren smälldes igen med en duns. De tände varsin ficklampa som de hade i ryggsäcken. När de gick runt i lokalen blev Cesar i något

kletigt. Han tittade ner och såg ett annat fotavtryck samtidigt som de hörde ett ljud längre bort.

- Vad var det?! utbrast Asta.

- Jag vet inte, sa Bea.

Cesar tog upp skärmen och då såg han att Örnen bara var några meter från dem.

- Det måste vara Örnen! viskade Cesar.

Plötsligt så hörde de fotsteg som kom närmare och närmare. När de tittade upp så såg dom en svartklädd man som såg ut precis som Alexandra hade beskrivit Örnen. Örnen såg förvånat på barnen som ertappat honom.

- Era små skitungar, skrek Örnen och sprang mot dem. I samma veva puttade han bort Asta så att hon ramlade och Örnen kunde springa förbi mot sin skåpbil.

Örnen sparkade upp dörren och sprang. Bea och Cesar hjälpte Asta upp och sprang efter. Men när de kom ut så hade Örnen hunnit köra iväg.

- Ta upp spårsändaren! skrek Asta till Cesar.

- Oj, jag höll på att glömma! sa han.

Han grävde runt lite i jackfickan och höll sedan fram handen.

- Jag hittade den här!

När Asta och Bea böjde sig fram för att se, råkade Bea stöta till Cesars arm.

Något rött föll ur hans hand och rakt ner genom gallret i en gatubrunn.

- Åh nej, vad har du gjort? Nu kan vi inte spåra honom så skrek Bea.

- Men det var ju du som stötte till mig...

- Sluta bråka nu! Så här löser vi inga problem utbrast Asta.

- Okej, förlåt! Men nu måste vi lösa detta problem, sa Cesar.

- Vi har ju en bild på regnumret, så att Alexandra kan spåra via satellit kamerorna. Vi ringer henne!

Asta ringde med hörselsnäckan och berättade vad som hade hänt.

Hon sa också idén med regnumret.

Alexandra provade.

- Vänta, vänta.....

- Nu, sa Alexandra.

- Bra! Men vad ser du då? frågade Asta.

- Skåpbilen svänger in på en tomt och springer sedan in i ett trasigt gammalt hus, svarade Alexandra.

- Var ligger det? frågade Asta.

- Följ vägen och när ni ser ett gammalt hus så är ni där, sa Alexandra.

- Men hur ska vi veta vilket gammalt hus de är? sa Asta.

- Jag lovar att ni ser det, sa Alexandra.

- Okej, tack! sa Asta glatt innan hon stängde av hörselsnäckan.

Asta sa till Bea och Cesar vad Alexandra sagt och sen gjorde de som hon sa. De sprang längst med vägen och tillslut så såg de ett väldigt gammalt hus som hade trasiga rutor, färg hade skavts bort, det var slitet och väldigt gammalt.

- Okej, jag tror nog att man ser vilket hus de är, sa Asta.

- Eeh...Ja, svarade Bea.

Den vita skåpbilen stod rätt på tomten och dörren var öppen.

Bea gick fram till bilen och stoppade in en kniv i ett av däcken så att han inte skulle kunna köra i väg. Sen gick de in i det trasiga gamla huset.

Dörren gnisslade läskigt när de stängde den.

De gick in i huset och började leta efter Örnen.

Framför dom var ett trasigt fönster med slitna gardiner som hängde ner. Väggarna var söndriga och det var kallt inne i huset. De gick försiktigt och varje fotsteg de tog så knarrade det i golvet.

Men plötsligt så märkte Asta något konstigt med gardinen vid fönstret.

- Varför sticker det ut skor under gardinen? frågade Asta.

Asta hann knappt prata klart innan Örnen rusade ut i korridoren.

Asta, Bea och Cesar sprang efter och försökte få tag i han.

Men de hann inte.

Örnen sprang in i ett rum och försökte komma undan.

Men det fanns ingen utgång. Asta, Bea och Cesar sprang till dörröppningen och såg att Örnen var fast i rummet.

De blockerade dörren så att han inte skulle komma ut.

Men då greppade Örnen tag i Cesar och tog fram en kniv ur fickan. Örnen höll Cesar runt halsen och höll upp kniven mot honom.

- Om ni inte låter mig gå så dödar jag honom, skrek Örnen.

- Nej! Gör det inte! skrek Asta.

- Du kan bara försöka stoppa mig din lilla skitunge, skrek Örnen och höjde kniven för att hugga Cesar.

Asta hann inte ens blinka innan Bea slängde sig och glidacklade Örnen så att han föll rakt ner i marken och kniven gled bort från honom.

Asta var helt chockad men skyndade och ta upp ett rep i

väska. Cesar blev fri och hjälpte att hålla fast Örnen så att han inte smet.

Asta knöt fast Örnens händer och hela hans kropp så att han inte hade någon chans att smita.

- Wooowww! Hur kunde du glidackla honom! sa Asta imponerande.

- Jag vet faktiskt inte, sa Bea.

- Jag bara gjorde något, fortsatte Bea stolt.

- Du, du rädda precis mitt liv, sa Cesar som fortfarande var i skräck efter händelsen.

- Ja, det var så lite så, sa Bea som försökte spela cool.

- Tack! sa Cesar.

Asta stod bara helt stil.

- Vi räddade precis hela världen! skrek Asta överlyckligt.

- Jaaa! vrålade de.

- Jag måste ringa Alexandra och berätta, sa Cesar.

Cesar ringde Alexandra medan Asta och Bea var så glada.

- Vi fångade Örnen! vrålade Cesar i hörselsnäckan.

- Vaaaaa!!! är det sant! skrek Alexandra.

- Jaa! sa Cesar.

- Jag kommer med en gång, sa Alexandra och la på.

Efter en stund kom Alexandra med agentbilen.

Alexandra kom in och släpade Örnen till agent bilen.

När alla var vid agent bilen så skulle Alexandra precis stänga in örnen i agentbilen i en säker cell som bovarna får sitta i tills de kommer fram.

Men precis då så kom Alexandra på att giftet var kvar i lagerlokalen.

- Ni måste springa dit innan tiden är slut och det är bara fem minuter kvar! skrek Alexandra upphetsat

- Hhhaaaaahhhhaaa! ni kommer aldrig att hinna, skratta Örnen.

Asta, Bea och Cesar sprang så fort de kunde till lagerlokalen.

När de var framme så slängde de upp dörren och sprang upp för en ståltrappa.

På övervåningen stod ett stort skrivbord med en stor behållare.

I behållaren bubblade det av gift och det gick en massa slangar från behållaren till alla kranar i hela världen. På skrivbordet låg även en liten lapp med ritningar på Örnens plan. De lyfte upp lappen och kikade lite närmare.

Det var en bild på allt gift som kom till alla vattenkranar och om någon drack de så dog den.

De kikade runt lite och bredvid skrivbordet så stod en stor skärm som räknade ner till när giftet skulle spridas.

- Skynda! Det är bara tjugo sekunder kvar tills giftet sprids över hela världen, vrålade Asta.

De rotade i alla lådor.

Papper kastades huller om buller.

Men de hittade inget.

Under tiden de letade tickade timern neråt.

5..4..3..2..

Men i sista sekund så chansade Cesar och tog upp skärmen med timer och kastade den med full kraft i marken.

BBBUUMMM!

Allt blev helt svart och alla var tysta.

- Vad hände? frågade Bea.
- Jag vet faktiskt inte, sa Asta.
- Har vi löst det? frågade Cesar
- Det verkar så, sa Bea.

Det var tysta och lyssnade en stund till men ingenting hände.

- Jag tror att vi har löst det, sa Asta.
- Ja, jag tror också det, sa Cesar.
- Vi ringer Alexandra! sa Bea.
- Okej, bra ide, sa Asta.

De ringde Alexandra och berättade.

- Va! sa Alexandra.
- Eee,Asså ni är fantastiska, sa Alexandra som knappt hade några ord och säga.
- Ta med behållaren med giftet, sa hon sen och la på.

När Alexandra hade lagt på så gapade dom av lycka.

Sen sprang de till agenthuset och lämnade giftet till Louise i labbet som gjorde att giftet aldrig kunde återstå igen.

De fick varsin medalj och massa massa beröm.

Örnen satt instängd i världens säkraste cell och han fick inte komma ut innan de var säkra på att han var snäll i hela sitt hjärta.

Sen den natten har Asta, Bea och Cesar varit de bästa agenterna i hela världen och de är kända över hela världen.

-Tänk att vi tillsammans har skapat ABC-klubben och nu har vi löst ännu ett fall som har blivit jättekänt, sa Cesar.

- Ja, fatta vad coolt, sa Bea.
- Tänk när vi skapade ABC-klubben, sa Asta.
- Ja, då var vi små, sa Cesar.
- Vi hade ju inte tänkt att vi skulle bli så här kända, sa Bea stolt.

Cesar skrattade till.

- Verkligen inte, fortsatte han.

Men nu har vi på riktigt räddat hela världen,sa Asta som tyckte att det var helt otroligt.

5 år senare.

Hemma hos örnen som egentligen heter Elliot.

- Hhhhhhaaaaaahhhhhhaaaaaahhhhhhaaaaa! skrattade Örnen när han åt tårta med Asta, Bea, Cesar, Alexandra, Rocky, hans mamma och han själv.

De firade att han hade blivit snäll.

- Jag kan ta disken, sa Elliot när de hade ätit upp.

Elliot gick och diskade medan de andra pratade och hade det trevligt.

När Elliot stod och diskade så kom Asta fram och sa:

- Du Elliot, sa Asta.

- Ja, vad är det? svarade Elliot.

- Jag visste att du var snäll inombords, sa Asta till Elliot.

- Tack, men jag ångrar verkligen allt jag har gjort, sa Elliot.

- Förlåt, jag vet inte vad jag ska göra för att förlåta er.

- Du behöver inte förlåta oss, sa Asta.

- Huvudsaken är att du är snäll nu, att du mår bra och att du lever ett bra liv, fortsatte hon.

- Okej, tack så jättemycket och jag lovar att vara snäll och omtänksam i resten av mitt liv, sa Örnen och kramade Asta.

Sen dess så levde de lyckliga i alla sina dagar och ABC-klubben fick nya fall att lösa tillsammans med Elliot.